

[Pia Kjærsgaard]

har været et jævnt kedeligt folketingsår, og det har regeringen sin store andel i. Lige på falderebet fremkom så planen, som skulle være århundredets største vidunder, men lige så hurtigt viste det sig at være et forslagshæfte, der kun var et forhandlingsoplæg til Socialdemokratiet, som et af regeringspartierne omgående gav ret til veto og eneforhandling.

Denne helt uhørte og særdeles udemokratiske linje kom selvfølgelig fra Det Radikale Venstre, der aldrig nogen sinde har forstået, at de kom i regering efter sidste valg. Partiet bejlede til statsministerposten, men fik fem ministerposter som trøstpræmie.

Planen, som regeringen har fremlagt, har vist sig at være vanskelig at forstå – ikke specielt for befolkningen, men regeringens egne tre partier er uenige om indholdet og om planens fortræffelighed.

Det Radikale Venstre fandt omgående planen velegnet til et tæt samarbejde med Socialdemokratiet, mens de mere spidsfindige regeringspartier begyndte at tale i tunger.

Landets statsminister har i hvert fald forsøgt med et ægte radikalt svar, idet han aldrig har svaret direkte på, om denne plan skal eneforhandles med og godkendes af Socialdemokratiet, eller om regeringen vil prøve at opnå et ikke-socialistisk flertal for danskernes ve og vel. Det må vel være det, det drejer sig om. Vi mangler stadig svaret fra statsministeren.

Regeringspartiet Venstre har desværre også en række uenige medlemmer, der ikke blot ser andre muligheder i dansk politik end Socialdemokratiet, men også ser fornuften i at lade andre synspunkter indgå i debatten.

Fremskridtspartiet mener, at de forhandlinger, der gerne skulle i gang i løbet af sommeren og efteråret, burde være et opgør med den socialdemokratiske samfundsmodel.

Da der ikke har været noget særlig positivt eller bemærkelsesværdigt i regeringens forløbne periode, er planen naturligt nok det eneste, der rigtigt kan fænge i denne debat. Lad mig straks slå fast, at Fremskridtspartiet altid, altid finder ordet skattelettelser interessant. Ordet indgår i planen og er da også aktuelt på flere områder, og det skal såmænd også blive interessant nok til at få Fremskridtspartiets sympati for slet ikke at tale om erhvervslivets.

Jeg vil selvfølgelig nævne selskabsskatten, som Fremskridtspartiet hele tiden har været

imod en forhøjelse af, og vi stemte imod, da den blev sat i vejret ved borgerlig og socialistisk hjælp. Nu vil Fremskridtspartiet godt give støtte til, at denne opskruede skat igen nedsættes.

I øvrigt er det lidt misbrug af ordet skattelettelser, sådan som regeringen anvender det. Der slækkes ét sted, men sættes omgående ind et andet sted, for – som man siger i regeringen – skattenedsættelserne skal betales, og der må ikke komme flere penge ud i forbrug.

Men man er ikke ked af, at der kommer flere penge i statens underskudskasse, for hvis man lægger regeringens skattenedsættelser sammen og trækker dem fra de nye skatter og afgifter, som regeringens plan også indeholder, giver resultatet et underskud for borgerne og et overskud for staten. Ganske fikst.

Fremskridtspartiet havde naturligvis hellere set en plan fremlagt, hvor skattelettelserne var ensbetydende med større arbejdsglæde og ikke blot en omlægning og påsætning af nye navne for at dække over, at der ikke gives én reel krone i skattelettelser, uden at den omgående kræves ind andetsteds.

Det går selvfølgelig især ud over den lavestlønnede del af landets befolkning, fordi regeringens plan ikke giver reelle skattelettelser baseret på en hævelse af den skattefri bundgrænse.

Netop den skattefri bundgrænse er vigtig at starte med, når der tales om lettelse af skatte trykket. Ved at starte nedefra fritages mange for overhovedet at betale skat. Det betyder færre personer at kontrollere for statsbureaukraterne, og da de så ikke ved, hvad de skal lave, kunne de passende forlade deres plads i skattevæsenet og blive omskolet til det private erhvervsliv. Det havde Fremskridtspartiet syntes var naturligt at regeringen havde taget med i denne plan i stedet for at tale om at sænke skatterne for de højestlønnede.

I det hele taget er min vurdering af debatten i dag, at man har været særdeles positiv over for Fremskridtspartiets kongstanke: at hæve den skattefri bundgrænse. Vi har hørt positive meldinger fra Socialdemokratiet, fra Socialistisk Folkeparti og fra Kristeligt Folkeparti. Centrum-Demokraterne har ikke været på talerstolen endnu. Jeg forventer, at der også kommer en positiv melding fra Centrum-Demokraterne, og derfor ønsker Fremskridtspartiet at fremsætte følgende: